

SCOTT

WESTERFELD

CSÚFOK

Scott Westerfeld

CSÚFOK

regény

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2007

1. rész

Átváltozás

*Hát nem jó az, ha gondoskodunk róla, hogy egy társadalom
csupa szép emberből álljon?
– idézi a The New York Times Jang Juant*

Újszéphely

A kora nyári ég macskahányásszínű volt.

Persze csak ha az ember egy ideig lazacos macskaeledellel eteti a cicáját, hogy a rózsaszínek stimmeljenek – gondolta Tally. A sebesen vonuló, az erős szélről pikkelyessé gyűrődött felhők valóban egy kissé halszerűnek tűntek. A mélykék éjszaka úgy kukucsált be a lyukakon feneketlenül és hidegen az elhaló fényben, mint egy tótágast álló óceán.

Bármely más nyáron tetszett volna neki egy ilyen naplemente. De amióta Peris szép lett, többé semminek sem örült. Pocsék dolog, ha az ember elveszti a legjobb barátját, akár csak három hónapra és két napra is.

Tally Youngblood a sötétedésre várt.

Ablakából átlátott Újszéphelyre. A bulitornyok fényei már kigyúltak, égő fáklyák kígyózó sora pislákolva jelezte a parkok sétaútjait. Néhány hőléggallon az egyre sötétebb rózsaszín égen igyekezett elszabadulni kötele végéről, miközben utasaik biztonsági csillagszórókkal lödöztek más hőléggallonokra és az arra szálló siklóernyőzőkre. Úgy szökött át a nevetés és a zene a vízen, mint a tökéletesen eldobott kacsázó kavics, s épp annyira sértette Tally idegeit, mint egy éles kődarab.

A város szélén, ott, ahol a folyó fekete oválisban keríti körül a házakat, minden sötétségbe borult. Az összes csúf ágyban volt már.

Tally levette az azonosító gyűrűjét és így szólt:

– Jó éjt!

– Szép álmokat, Tally! – felelt a szoba.

Elrágott egy fogkefe-tablettát, beleboksolt a párnáiba, és bedugott a takaró alá egy régi, hordozható fűtőtestet – olyat, amelyik nagyjából annyi meleget ad, mint egy Tally méretű, alvó ember.

Aztán kimászott az ablakon.

Odakint, mivel az éjszakai ég végre szénfeketévé sötétedett, mindjárt jobban érezte magát. Talán hülyeség volt a terve, de bármi jobb volt, mint még egy éjszakát ébren, önsajnálatlaltölteni az ágyban. Az ismerős, zöldellő ösvényen a vízpart felé haladva könnyű volt azt képzelnie, hogy Peris osonva követi, miközben elfojtottan nevetgél, készen arra, hogy egész éjjel az újszépek után kémkedjenek. Együtt. Ők ketten már tizenkét évesen – amikor úgy tűnt, sosem fog számítani az a három hónap korkülönbség kettőjük között – rájöttek, hogyan verhetik át a felügyelő tanárokat.

– Örök barátság – motyogta Tally, miközben végigsimított a jobb tenyerén levő kicsiny hegen.

A víz ott csillogott a fák lombja közt, s a lány hallotta az arra járó siklóhajó által felvert, aprócska hullámok csobogását. Leguggolt és megbújta a nád közt. A nyár mindig a legjobb alkalom volt a felderítő expedíciókra. A fű magasra nőtt, sosem volt hideg, s nem kellett másnap ébren maradnia az iskolában.

Peris persze most már akkor kel, amikor csak akar. Ez a szépség egyik előnye.

Öreg, zömök híd ívelt át a víz felett. Hatalmas vasváza fekete, mint az ég. Olyan régen épült, hogy saját súlyát tartotta, lebegő merevítők segítségével nélkül. Egymillió év múlva, amikor a város többi része porrá válik, a híd valószínűleg még mindig állni fog, mint egy megkövesedett csontváz.

Újszéphely más hídjaival ellentétben a régi híd nem tudott beszélni, vagy ami ennél lényegesebb: jelenteni az illetéktelen

behatolókat. A híd azonban hallgatagsága ellenére is mindig bölcsnek tűnt Tally szemében, mint egy néma, sokat megélt, ősoleg fa.

Szeme már tökéletesen megszokta a sötétséget, s csak másodpercekbe telt, hogy megtalálja a szokásos kőhöz kötött damilt. Megrántotta, s hallotta, ahogy a kötél becsapódik a vízbe a híd lábánál, ahová a múltkor eldugta. Addig húzta, míg a láthatatlan damil végén meg nem jelent a vizes, megcsomózott kötél. A másik vége még mindig oda volt kötve a híd vázához. Tally megfeszítette a kötelet, és egy dobással ráhurkolta a szokásos fára.

Még egyszer le kellett buknia a fűbe, amikor egy újabb siklóhajó ment el a közelben. A fedélzeten táncolók nem vették észre a híd és a part között feszülő kötelet. Sosem vették észre. Az újszépek mindig túl jól szórakoztak ahhoz, hogy fura apróságok feltűnjenek nekik.

Amikor a siklóhajó fényei elhalványultak, Tally teljes súlyával nekifeküdt a kötélnak, hogy kipróbálja. Egyszer előfordult, hogy leoldódott a fáról, és ő meg Peris ott himbálódzott a folyó fölött, mielőtt belepottyantak volna a hideg vízbe. Az emlék mosolyt csalt az arcára, s érezte, hogy szívesebben volna azon az expedíción, csuromvizesen és vacogva Perisszel, mint ma éjjel szárazon és nem fázva, de egyedül.

Felhúzódkodott a kötélen a sötét hídra, majd átlopdokodott a vasvázon Újszéphelyre.

Abból az egyetlen üzenetből, amit volt szíves küldeni, amióta szép lett, tudta, hol lakik Peris. A címet nem adta meg, de Tally megfejtette a véletlenszerűnek tűnő számsort az üzenet végén. A kód egy Garbo Palota nevű helyre utalt a város dombos részén.

Nem lesz könnyű odajutni. Felfedezőitjaikon Tally és Peris mindig a vízpart közelében maradtak, ahol a növényzet és

Csúfszállás sötét körvonalai megkönnyítették az elrejtőzést. Ezúttal azonban Tally a sziget közepe felé tartott, ahol egész éjjel virágokkal feldíszített kocsik és mulatozók hada népesítette be az utcákat. A Perishez hasonló vadonat-újszépek mindig odagyűltek, ahol a legőrületesebb volt a buli.

Tally megjegyezte az útvonalat, de ha csak egyszer is rossz helyen fordul be, neki annyi.

Azonosító gyűrűje nélkül a járművek számára láthatatlan. Úgy átmennének rajta, mintha ott sem volna.

Itt persze Tally semmi sem volt.

Vagy ami még annál is rosszabb: csúf volt. Mégis abban reménykedett, hogy Peris nem így látja majd. Az nem lehet, hogy ilyenek lássa őt.

Tallynek fogalma sem volt, mi történe, ha elkapnák. Ez nem olyan, mintha lebukna, amiért „elfelejtette” az azonosító gyűrűjét. Nem olyan, mint mikor lógott az órákról vagy egy trükkkel rávette a házat, hogy a megengedettnél hangosabban játssza a kedvenc zenéjét. Olyanokat mindenki csinál, és mindenki lebukik. De ő és Peris arra mindig nagyon vigyáztak, nehogy elkapják őket egy ilyen felderítő expedíción. Átkelni a folyón nem piti húzás.

Most már azonban késő ezen rágódni. Különb is, mit tehetnek vele? Három hónap múlva úgyis szép lesz ő is.

Tally addig kúszott a folyóparton, míg egy parkhoz nem ért. Ott aztán átiramodott egy sor szomorúfűz takarásába. A fák fedezékében folytatta útját az apró, pislákoló lángok által megvilágított gyalogút mentén.

Egy szép pár sétált arra az ösvényen. Tally megdermedt ijedtében, ők azonban nem gyanakodtak. Olyan mélyen bámultak egymás szemébe, hogy nem vették észre a sötétben guggoló lányt. Tally hangtalanul figyelte, ahogy eltávolodnak, miközben elárasztotta a forróság, melyet minden alkalommal

érezte, amikor szép arcot látott. Még olyankor is kénytelen volt megbámulni őket, amikor Perisszel együtt kémkedtek utánuk a sötétben, azon röhögcsélve, hogy milyen hülyeségeket mondanak és miket művelnek. Volt valami mágikus azokban a hatalmas, tökéletes szemeikben, valami, ami miatt kénytelen volt odafigyelni rájuk, bármit is mondtak, megvédeni őket minden veszélytől és boldoggá tenni őket. Hiszen olyan... szépek voltak.

A pár eltűnt a következő kanyarban, Tally pedig igyekezett elhessegetni az érzélgős gondolatokat. Nem bámészkodni jött. Betolakodó volt. Betörő. Egy csúf. És célja volt.

A park egészen a városig húzódott. Fényes, fekete folyóként kanyargott a bulitornyok és a házak között. Néhány pernyi kúszás után megriasztott egy fák közé bújt párt (persze mi másra való egy park), de a sötétben nem láthatták az arcát, így csak csúfondárosan utánaszóltak, miközben ő valami bocsánatkérést motyogva elhúzta a csíkot. Ő sem látott túl sokat belőlük, csak összegabalyodott tökéletes lábaikat és karjaikat.

Aztán elért a park végébe, néhány háztömbnyire a helytől, ahol Peris lakott.

Tally kikukucskált a csüngő indák függőnye mögül. Messzebbre jutott, mint ameddig Perisszel valaha is elmerészkedtek, és jóval messzebb, mint tervezte. A forgalmas, kivilágított utcákon esélye sem volt elbújni. Megérintette az arcát, érezte széles orrát és keskeny ajkait, túl magas homlokát és kócos, göndör hajzuhatagát. Elég kilépnie a bokor mögül, és észreveszik. Úgy érezte, mintha az arca égne a lámpafényben. Mit keres itt? Csúfszállás sötétjében kellene várnia a sorára.

Neki azonban látnia kell Perist, beszélnie kell vele. Nem tudta biztosan, hogy miért is, csak azt, hogy agyára ment az ezernyi képzeletbeli beszélgetés, amit elalvás előtt magában folytatott a fiúval estéről estére. Kicsi koruk óta minden napjukat együtt

töltötték, most pedig... semmi. Ha csak néhány percet beszélgethethének, abba tudná hagyni a társalgást a képzeletbeli Perisszel. Három perc elég lenne három hónapra.

Körülnézett az utcán. Udvarokat keresett kétoldalt, melyeken keresztül futhat, és sötét kapualjakat, ahol meghúzódhat. Úgy érezte magát, mint a sima sziklafallal szembenező sziklamászó, aki repedések és fogódzók után kutat.

Kissé alábbhagyott a forgalom, ő pedig a jobb tenyerén lévő sebhelyet dörzsölgetve várakozott. Végül nagyot sóhajtott és ezt suttogetta:

– Örök barátság – majd kilépett a fényre.

Jobbról robbanásszerű zajt hallott, erre visszaugrott a sötétbe, és belegabalyodott a kúszónövényekbe. Térdre esett a puha földön, s néhány másodpercig biztos volt benne, hogy lebukott.

A hangzavar azonban lüktető ritmussá állt össze. Dobgép dübörgött végig az utcán. Akkora volt, mint egy ház, tucatnyi mechanikus karja csillogott, s mindenféle méretű dobot püfölt. Mögötte egyre dagadt a mulatozó tömeg. Táncoltak a ritmusra, ittak, üres üvegeiket a hatalmas, sebezhetetlen masinához vágták.

Elmosolyodott. A mulatozók álarcot viseltek.

A maszkok a gép hátulján hullottak ki, hogy minél többen csatlakozzanak a spontán felvonuláshoz. Voltak ott ördögpfők és rémes bohócok, zöld szörnyek és szürke, nagy tojásszemű úrlények, kutyák, macskák és tehének, csámpásan vigyorgó vagy krumpliorrú arcok.

A menet lassan haladt, Tally pedig visszahúzódott a bokrok közé. A mulatozók egy része olyan közel ment el előtte, hogy orrát megcsapta az üvegeikből áradó, undorítóan édes illat. Egy perccel később, amikor a gép elgörgött egy fél háztömbnyire, Tally előugrott a bokrok közül, és felkapott az útról egy eldobott

maszkot. A műanyag puhán simult a kezébe. Még meleg volt attól, ahogy néhány másodperccel korábban megformálódott a gép belsejében.

Mielőtt az arcára nyomta volna, észrevette, hogy pontosan olyan macskahányás-rózsaszín, mint a naplemente volt. Turcsi orra volt és két kis rózsaszín füle. Ahogy az álarc tökéletesen elhelyezkedett a lány arcán, az intelligens ragasztó alkalmazkodott körvonalaihoz.

Tally utat tört magának a részeg táncosok között, kijutott a menet túloldalán, majd malacpofásan futott az út szélén a Garbo Palota felé.

Örök barátság

A fényárban úszó Garbo Palota hatalmas volt és zajos.

A két bulitorony közti teret úgy töltötte be, mint két nyúlánk pezsgőspohár közé szorult testes teáskanna. A két torony egy-egy liftaknánál nem szélesebb oszlopon állt. Az épületek feljebb ötemeletnyi, körkörös erkélyekké szélesedtek, melyek zsúfolva voltak újszépekkel. Tally a három épület irányába, felfelé sietett a domboldalban, s álarcán keresztül igyekezett magába szippantani a látványt.

Valaki sikoltozva, kalimpálva ugrott ki az egyik toronyból, de az is lehet, hogy ledobták. Tallynek összeszorult a torka, s akarata ellenére végignézte a zuhanást, míg a fiút csupán néhány másodperccel azelőtt, hogy teste szétmállott volna a földön, fel nem fogta a bungeedzsekije. Néhányszor nevetve fel-le rugózott a hámban, mielőtt puhán földet ért, elég közel ahhoz, hogy Tally hallhassa, ahogy kacarászását ideges csuklások szakítják meg. Legalább annyira megijedt, mint ő.

Tally megborzongott, bár az ugrás alig volt veszélyesebb, mint ott állni a fölé magasodó tornyok árnyékában. A bungeedzseki ugyanolyan emelőkkkel működött, mint a nyurga épületeket tartó, lebegő merevítők. Ha valami oknál fogva hirtelen nem működne ez a sok szép játék, Újszéphely csaknem minden épülete egyszeriben összeomolna.

A palota tele volt vadi-újszépekkel, a legrosszabb fajtával, ahogy Peris szokta mondani. Együtt laktak vagy százan egy nagy kollégiumban, mint a csúfok. Csakhogy ebben a kollégiumban

nem voltak szabályok. Hacsak nem nevezzük szabálynak azt, hogy Viselkedj idiótán!, Szórakozz! és Csapj zajt!

Egy csapat báli ruhás lány torkaszakadtából visongott a tető szélén egyensúlyozva, miközben biztonsági csillagszórókkal lövöldözött az odalent állókra. Narancssárga tűzlabda fűtyült el Tally mellett, hűvösen, mint az őszi szél, eloszlatva a körülötte levő sötétséget.

– Né, ott egy disznó! – visított valaki odafent. Mindannyian nevettek, Tally pedig megszaporoztta lépteit a palota szélesre tárt ajtaja felé. Beküzdötte magát, nem törődve két kifelé jövő szép meglepett pillantásával.

Egy nagy buli volt az egész, ahogyan azzal mindig is kecsgették a csúfokat. Aznap este estélyi ruhát és frakkot viselt az egész társaság. Nevetve mutogattak rá, mintha mindenki mulatságosnak találta volna a malac álarcot, de Tally csak ment, nem adva nekik lehetőséget ennél többre. Persze itt mindig mindenki nevetett. A csúfok bulijaival ellentétben itt sosem volt verekedés, de még vita sem.

Haladt teremről teremre, s igyekezett megkülönböztetni az arcokat anélkül, hogy figyelmét elvonták volna azok a szép, nagy szemek, vagy hogy lesújtotta volna az érzés, hogy ő nem ide való. Percről percre csúnyábbnak érezte magát. Persze nem könnyítette meg a dolgát, hogy aki csak az útjába akadt, kinevette. De ez még mindig jobb volt annál, mint amit akkor tettek volna, ha a valódi arcát látják.

Tally azon morfondírozott, hogy vajon felismeri-e egyáltalán Perist. Csak egyszer látta a műtét óta, amikor éppen kijött a kórházból, és az arca még puffadt volt. De hisz olyan jól ismerte a vonásait. Bár Peris azt állította, hogy a szépek *teljesen* egyformák, ez nem volt igaz. Felfedezőútjaikon láttak néha szépeket, akik ismerősnek tűntek. Mintha egy ismerős csúf idősebb, magabiztosabb, sokkal szebb bátyja vagy nővére lett

volna az illető. Valaki, akire az ember egész életében féltékeny lett volna, ha száz évvel korábban születik.

Peris nem változhatott meg annyira.

– Láttátok a röfit?

– A mit?

– Elszabadult egy röfi!

Egy emelettel lejjebbről hallatszott a röhögcsélés. Tally megtorpant és fülelt. Egyedül volt a lépcsőházban. A szépek nyilván inkább lifttel járnak.

– Hogy merészelt malacnak öltözve jönni a bulinkra? Ez egy báli ruhás estély!

– Biztosan eltévedt.

– Micsoda bunkó, hogy így néz ki!

Tallynek gombóc volt a torkában. Az álarc sem volt sokkal jobb, mint a saját arca. Már nem sokáig bújhat mögé.

Felrohant a lépcsőn, eltávolodva a hangoktól. Talán ha mozgásban marad, megfélekeznek róla. Már csak két emelet volt hátra, meg a tető. Perisnek ott kellett lennie valahol.

Hacsak nem ment ki az épület mögötti pázsitra, fel egy hőlégbalonnal vagy valamelyik bulitoronyba. Vagy az egyik parkba valakivel. Tally a folyosón futtában elhessegette magától ezt a képet, elengedte a füle mellett a maszkjával kapcsolatos vicceket, s megkockáztatta, hogy benézzen minden egyes terembe.

Nem talált mást, mint csodálkozó tekinteteket, mutogató ujjakat és szép arcokat. Senki sem tűnt ismerősnek. Perist nem találta sehhol.

– Röfi! Gyere ide, röfi! Hé, itt van!

Tally kettésével szedte a lépcsőfokokat, úgy inalt fel a legfelső emeletre. Lihegésétől felforrósodott az álarc belseje, a homlokán izzadság gyöngyözött, a ragasztó csiklandozta, ahogy

igyekezett továbbra is megtartani a maszkot. Egy egész csapat követte most már fel a lépcsőn nevetgélve és botladozva.

Ezt az emeletet nem volt ideje átvizsgálni. A folyosóra érve szétnézett. Amúgy sem volt ott senki. Minden ajtó zárva. Néhány szép talán éppen szundikál, hogy ne legyen táskás a szeme.

Ha felmegy a tetőre, hogy megnézzze, Peris nincs-e ott, csapdába kerül.

– Röfi, gyere ide! Röfi!

Ideje volt visszavonulót fújni. Nem is állt meg, csak amikor már bent volt a liftben.

– Földszint! – parancsolta.

Várt, miközben aggódva kukucskált ki a folyosóra, műanyag álarca alatt lihegve.

– Földszint! – ismételte el. – Ajtót becsuk!

Nem történt semmi.

Sóhajtvá hunyta le a szemét. Azonosító gyűrű nélkül ő senki. A lift nem hallgat rá.

Tudta, hogyan kell átverni a felvonót, de ahhoz idő kellett és egy levélbontó kés. Egyikkel sem rendelkezett. Első üldözője ekkor lépett ki botladozva a lépcsőházból a folyosóra.

Tally a lift oldalfalához lapult, s igyekezett láthatatlanná válni. Megérkeztek a többiek is, lihegve és szuszogva, mint a tipikus szépek, akik nincsenek formában. Tally a lift hátsó falán lévő tükröből látta őket.

Ez azt jelentette, hogy azok is láthatnák őt, ha odanéznének.

– Hová tűnt a röfi?

– Ide gyere, malac!

– Talán felment a tetőre?

Egy fiú nesztelenül szállt be a liftbe, s jót mulatott a nyomozó csapaton. Amikor meglátta Tallyt, ugrott egyet ijedtében.

– Jesszusom, de megijesztettél! – pislogott hosszú szempilláival, Tally álarcos arcát vizsgálva, majd lenézett a saját frakkjára.

– Na ne! Nem frakkos estélyről volt szó?

Tallynek elakadt a lélegzete, a szája kiszáradt.

– Peris? – suttogta.

A fiú közelebből megnézte.

– Ismerlek?

Tally kinyújtotta a kezét, de aztán eszébe jutott, hogy a fal mellett kell maradnia. Az izmai görcsöltek a lábujjhegyen állástól.

– Peris, én vagyok az.

– Röfi! Hol vagy, röfi?

Peris a folyosói hang irányába fordult, felvonta a szemöldökét, majd újra Tallyre nézett.

– Ajtó becsuk. Tart – hadarta.

Az ajtó a helyére csusszant, Tally pedig előretántorodott. Levette az álarcát, hogy jobban láthassa a fiút. Peris volt az: az ő hangja, az ő barna szeme. A homlokát is úgy ráncolta, mint mindig, amikor zavarban volt.

De most olyan szép.

A suliban elmagyarázták, hogy ez milyen hatással van az emberre. Nem számít, hogy tisztában vagy-e az evolúcióval, vagy sem – mindenképpen működik. Mindenkinél.

Létezik egy bizonyosfajta szépség, egy olyan szépség, amit mindenki lát. Nagy szemek és duzzadt ajkak, mint egy gyereké; egyenletes, tiszta bőr; szimmetrikus vonások; és ezernyi apró jel. Az ember valahol a gondolatai leghátsó bugyraiban mindig ezeket a jeleket keresi. Akaratlanul is látja őket mindenki, neveltetéstől függetlenül. Egymillió évnyi evolúció az emberi gondolkodás részévé tette.

A nagy szemek és az ajkak ezt mondják: fiatal vagyok és sebezhető. Nem bánthatlak, te viszont védj meg engem! A többi pedig ezt üzeni: egészséges vagyok. Tőlem nem kapsz el betegséget.

És mindegy, hogy az ember mit gondol valakiről, aki szép, egy része ezt gondolja: ha lennének gyerekeink, azok is egészségesek lennének. Akarom ezt a szép embert...

Az iskolában azt mondták, ez a biológia. Mint a szívdobogás. Az ember képtelen nem hinni mindezt, amikor ilyen arcot lát. Egy szép arcot.

Egy olyan arcot, mint Perisé.

– Én vagyok az – mondta Tally.

Peris felvont szemöldökkel hátrált egy lépést. Lepillantott a ruhájára.

Tallyben ekkor tudatosult, hogy fekete, bő akcióruhája van rajta, ami sáros a kötélmászástól és a parkokban való bujkálástól, meg attól, hogy beesett a kúszónövények közé. Peris frakkja éjfékete bársonyból készült, az inge, mellénye és nyakkendője vakítóan fehér.

Tally elhúzódott.

– Jaj, bocs! Nem akarlak összesározni.

– Te meg mit keresel itt, Tally?

– Én csak... – nyögte. Most, hogy ott álltak szemtől szemben egymással, nem tudta, mit is mondjon. Az összes képzeletbeli beszélgetés felolvadt a fiú édes, nagy szemében. – Tudnom kellett, hogy mi ketten még mindig...

Tally kinyújtotta a kezét, koszc síkok tarkította, sebhelyes tenyerével felfelé.

Peris felsóhajtott. Nem nézett sem a lány kezére, sem a szemébe. Azokba a hunyorgó, közel ülő, unalmas barna szemekbe. Olyan semmilyen szemekbe.

– Aha – mondta. – Úgy értem, nem tudtál volna várni ezzel, Kancsi?

Csúf beceneve furcsán hangzott egy szép szájából. Az persze még furább lenne, ha ő meg Krumpliornnak nevezné, ahogyan azt naponta százszor is tette azelőtt. Tally nyelt egy nagyot.

– Miért nem írtál?